

бізнесу» з СРСР. Іншу велику логістичу із Заходу совети отримали були в 1981 році для будови контрерсійної газопроводу з Сибіру до Європи. Політика, яка не призначена наعبоти на яку окреслену мету, – тобто совети використовують гроші по своїй уподобі, однак ознає значенє „потепління” західних банків до Советського Союзу, – лише „Ню Йорк Таймс” з 17-го травня, – після періоду „холодного” у відносинах, що настав не тільки через Афганістан, а теж через переслідування „Солідарності” в Польщі.

Чи Ви зложили вже свій даток на УКРАЇНСЬКИЙ ГРОМАДСЬКИЙ ФОНД у 1984 році? ВИШЛІТЬ ЙОГО НЕГАЙНО!

Відзначили 70-літній ювілей Петра Байбака

„Дивалося на провідню дорогу
І гнів, і жаль мене пече
Але у наші перемоги
Усе ж я вірою гарче“

(О. Олекс.)

Члени 10-го Відділу Організації Державного Відродження України (ОДВУ) при співпраці 1-го Відділу ОДВУ, Асторія, та 1-го Відділу Українського Зовнішнього Хрестів (УЗХ) у Нью-Йорку 24-го березня п.р. у Нью-Йорку, в Українському Народному Домі в залі ОДВУ ч. 23 урочисто відзначили 70-літній ювілей життя члена і колишнього генерального секретаря ЦУ ОДВУ та довголітнього голову 10-го Відділу ОДВУ у Нью-Йорку інж. Петра Трохимовича Байбака.

Не зважаючи на зимову пору та холодну погоду, та на те, що у кінцевих днях тижня відбувається багато імпровізацій і зйомок, 70 осіб ідейних друзів і побратимів, багато з дружинами, з Фінляндії, Літвінтона, Тренгуну, Нью-Бронкс, Ньюарку, Пассейку, Кліфтона, Тінеку, Монклеру, Кергонконсу, Ірвінгтону, Гемпстеду, щоб відзначити 70-ліття всім шановного друга, патріота і борця-революціонера.

Родино-побратимські імпровізації відрізняються від інших і нею провадив заступник голови ЦУ ОДВУ Володимир Процив. Піднявши чарки з шампан-

ським присутні дружно відспівали Ювілейні Петрові Трохимовичу „Многі літа“ бажачи йому доброго здоров'я та дальших успіхів. Після вечірнього проведення церемонії ввечері В. Процив запропонував до слова голові ЦУ ОДВУ Управлі ІСНО (Діловодно-Спортивних Націоналістичних Організацій) Павла Доржиківського, який перед навісненням життєво-творчого шляху Ювілята підкреслює, що в „сучасній та цивілізованій суспільстві з значчя і правця виштовувати за неї заслуги і працю не тільки помешали, але й живих, даючи їм моральне призначення і подяку“. П. Доржиківський назвав Ювілята „даним фактом життя та діяльності Ювілята“.

Петро Байбак народився 26-го січня 1914 року у селі Мереха в Слобожанщині біля Харкова у родині робітників залізничників. Служба Мереха, плісміе місце, було знане, як розсадник українського кооперативного руху на Лівобережжя України, як фортеця Української Автокефальної Православної Церкви та осередок ідейно-національного просвітлення.

З 1920 до 1927 року Петро вчився у місцевій залізничній семірії; потім з 1927 до 1931 року він здобував спеціальну технічну освіту, а з 1932 до 1936 року — вищу технічну освіту.

Влітку 1936 року, під час розгону сталінського режі-

му з націоналістичними та троцькістсько-бухаринськими опозиціями П. Байбак був заарештований та відданий під слідство НКВД. Після більш річного слідства 28-го жовтня 1937 року він був звільнений з ув'язнення на 10 років концетраційних таборів по обвинуваченню у пропаганді та агітації українського буржуазного контрреволюційного націоналізму. Був депортований до концетрацій на будівництво Куїбінського гідрозула на річці Волга.

По 32-ох аспіраціїх був звільнений 15 квітня 1941 року, за два місяці до вибуху Другої світової війни, „чорні білетом“, без згоди судимості, без реєстрації та без права проживати у 20-ох найбільших містах СРСР.

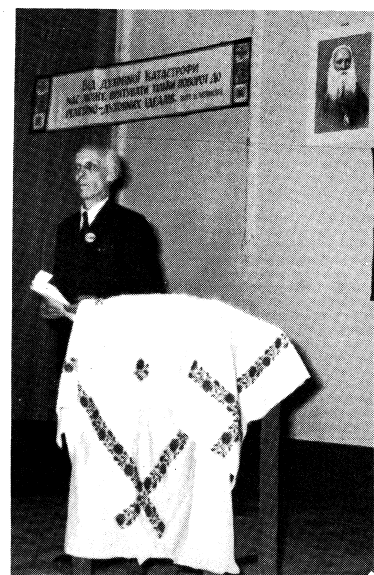
Під час німецької окупації України був у своєму роді місто головної районової Кооперативної ради, Центральної ради та „Просвіт“. За шельду матеріально-харчовою допомогою голодуючій інтелігенції Харкова, в таємниці від німецької окупації, був помісником у приватизації російських блогардівців — „єдино-неділним“ був заарештований харківський Гестапо, двічі перебував у гестапівській катівні та завдяки старанням зверхників ОУН, що через них були культурно-освітніми українських окупаційних чинників, по кількох місяцях П. Байбак був звільнений.

Зразу після звільнення Петро надхненно вступив до Організації Українських Націоналістів у Харкові у день 21-го листопада 1941 року, Аристархата Михайла Александровича 1941 року, склавши приречення на рух відродження України Українських Націоналістів на Слобожанщину Богдана Коника.

Наприкінці 1941 року Петро Байбак був найменованим від фракції ОУН, як наймолодший член, до 5-особої делегації Харківщини до складу Української Національної Ради у Києві.

Під загрозою більшовицького наступу був змушений з дружиною та сином відступити на Захід. У Львові та Бучачі (1943-44) він вів новий контакт з ОУН. Пербував трагічні перипетії влітку 1944 року в оточенні червоних партизанів Словаччини. Восени 1944 року опинився у Вільні, а в кінці січня 1945 року переїхав до Зальцбургу, Австрія, де з травні його застала капітуляція Німеччини і американська окупація.

У Зальцбурзі на початку травня 1945 року був обраний фундатором засади Центрального Українського Національного Комітету; на всі три альянські зони, який борючись українською бжежіння від примусової большевицької репресії, був обраний культурно-освітнім та пресовим референтом Комітету; у 1947 році був відповідальним редакто-

Инж. Петро Байбак під час відзначення його 70-ліття.

ром і адміністратором офіційної ПНУ газети „Промінь“. 22-го січня 1946 року у Мюнхені був співвідповідником утворення Товариства Українських Політичних Організацій.

Газети (ТУПВ), головним іменним і советських касетах, а згодом — першим голою цього Товариства на в'єтро (1946-1947 рр.). Петро Байбак був учасником Конференції ОУН, яка відбувалася 29-31 жовтня 1945 року в Мюнхені; провідник мережі ОУН (М) на в'єтро (1945-46 рр.); учасник III Великого Збору Українських Націоналістів (В-УН) у Німеччині — 1947 рік.

До Америки Петро Байбак з родиною прибув 22-го серпня 1949 року. Жив у Нью-Йорку до листопада 1953 року, де працював в місцевій управі 32-го Відділу ОДВУ. У Нью-Йорку кілька разів був головою Управи 3-го Відділу ОДВУ та членом ЦУ ОДВУ, посилаючи бовжків культурно-освітнього референта та генерального секретаря ЦУ ОДВУ. Є членом Головної Управи ДОБРУСУ (Демократичне Об'єднання Бутих репресованих Українців о істами); членом Головної Команди СВУР'У (Союз Зетеранів Українського Релігійного Визволення); членом Українського Термінологічного Т-на та Українського Соціологічного Інституту; був учасником I та III Світового Конгресу Вільних Українців. Учасник та член Президії останнього 10-го ВЗУН у Нью-Йорку 1983 року. П. Доржиківський тепло привітав Ювілята в імені Проводу Українських Націоналістів та в імені всього членства ІСНО у діяспорі.

Коли присутні прослухали життєвий шлях Ювілята, багато з них дивувалися терпеливості, витривалості та творчій сназі людини, що зберегла владу веселості та усмішки, гумору, не падаючи духом; людини, що не лізла у пенсію, „підійшла“, а далі активізувала свою діяльність у адміністрації Українського Народного Дому у Нью-Йорку.

Голова ЦУ ОДВУ д-р Богдан Шебучак тепло привітав Ювілята та підкреслював коректність, речливість та духову приязнь співпраці з ним.

Проф. Петро Стерчо, заступник голови ЦУ ОДВУ, тепло привітав Ювілята в імені Крайового Громадського комітету для відзначення 50-ліття пам'яті жертв Великого голоду в Україні, в імені фінляндської секції громади, 12-го Відділу ЦУ ОДВУ, Братства Карпатських Січовиків. Микола Янчук, адміністратор оселі ім. О. Ольжича, щиро привітав Ювілята з рамені СВУР'У та підкреслює чин державницької соборності, що вивели і доповнили до ОУН націоналісти із Слобожанщини.

Заступник голови Центральної Управи УЗХ Дарія Бойдунув зворушливо привітав Ювілята, пригадавши гармонійну ілюзію співпраці УЗХ з ОДВУ; від 1-го Відділу ОДВУ Асторія склав привітання Ювілятові його голови І. Серія, підкреслюючи плідність взаємної співпраці протягом понад 30 років; від Управи 10-го Відділу ОДВУ на Нью-Йорк привітав голову Конфедеральної комісії ЦУ ОДВУ д-р Роман Крупка, підкреслюючи жертвенність, терпеливість та тактовність Ювілята. Д-р Володимир Михайлів, ветеран українських Визвольних Змагань, старшина Української Галицької Армії, член Проводу Українських Націоналістів, голова Управи УВФ (Українського Визвольного Фонду) привітав Ювілята з визначення його термістичного життєвого шляху та вірності і жертвенності для служення державницької та націоналістичній чині.

Инж. Дмитро Тромас, науковець, співтворець регенераторного табору ДПІ, рятівник сотень українських полонених з німецьких таборів смерті, понад 40 років друг та ідейний побратим Ювілята з Харківщини, дав Петрові Байбаку високу гуманітарно-самокритичну оцінку за харчову допомогу і порятунком від голодної смерті харківської інтелігенції під час німецької окупації Харкова у 1941-42 рр. та за безприкладну жертвенність, ризикуючи життям; укривавши від гестапівських розпир українських патріотів.

Господар імпери інж. В. Процив проміняв писемові привітання на імені Ювілята, попросивши членів ЦУ ОДВУ проф. д-р Богдан

на Гнатюка, д-р Дарія Оленського, інж. Миколи Нічая, Атанаса Корбана, Романа Шрамченка, Славу Гуменика, Миколи Курчака та багатьох інших.

На закінчення імпери слово забрав зворушений Ювілят, який проголосив, що з ідейної дороги не збоїть, та закінчив словами Каменярка „...палюйте, що скажу, бо нам призначено її розбити“. Широко підкукував за моральну підтримку імпери голові ЦУ ОДВУ д-р Б. Шебучакові та всім членам ЦУ ОДВУ, ділячись організаційними імпери інж. В. Процивкою, Івану Яремчуків, Степанові Селешкові, Миколі Андрейковій, Райсі Куцелі, подружжю Марії і Осипові Серна та всім

присутнім. Друзі з ОДВУ вручили Ювілятові цінний подарунок.

З нагоди свого 70-ліття Ювілят, йдучи за гаслом гетьмана І. Мазепи — „Слово без дії, — все одно, що не заплалена свічка“, — сказав на „Український Визвольний Фонд“ не зовсім пенсійну лещу.

Ювілейну урочистість закінчено надхненням у піднесеному настрої співом всіх присутніх молитви „Боже, вислухай благання“.

Після імпери показала, що наші люди люблять не тільки спечерати і сваритися, а люблять і вміють шанувати тих, хто на це заслужив.

Степан Селешко

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТІ
бл. п. інж.
ОЛЕКСАНДРА ТУРЧИНА
буде відслужена
ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ
в суботу, 26-го травня 1984 р., о год. 9-й ранком
в українській католицькій церкві
Благоушчення у Мелроу Парку, Па.

ПОДЯКА
Складаємо щирі подяки Родині, Приятелям і Знайомим, які віддали Покійному останню послугу, у нас виповили щирі співчуття у хвилину нашого родинного горя.
Зокрема дякуємо о. Я. Мельничу, пароху української католицької церкви Благоушчення за похоронні відправи та слова розради.
Наша щира подяка інж. Б. Захарчуку, інж. П. Яценевичеві, д-р Н. Коропельській та д-рові Б. Селешкову за професійні слова.
Всім, що жертвували Заупокійній Святій Літургії, всім, що прикрасили могилу Покійного гарними квітами та всім, що замість квітів склали жертову на добродійні цілі, складаємо нашу щиро-середню подяку.

НА СВЯТІ ЛІТУРГІЇ:
Род. Бук, В. І. М. Вакулюк, О. Волчук, Х. І. О. Гур, д-р Р. І. Б. Дік, А. Клеп, О. Княжесько, С. І. О. Кушнір, І. Пуршин, род. Луць, у. І. Дж. Мегер, Х. І. О. Масюк, Н. І. Р. Мельнич, С. І. М. Подолан, І. Рубль, Я. І. Р. Рубль, д-р Б. І. П. Селешко, М. Свинтун, Е. Турчин та Е. І. Харків.

НА ДОБРОДІЙНІ ЦІЛІ:
Т. І. Б. Артемичин, Т. І. К. Беня, С. І. М. Білас, О. І. М. Богай, д-р Р. І. Б. Дік, І. І. Р. Дік, Т. І. В. Гарасевич, Р. І. О. Гарасевич, С. І. Т. Геврик, С. Гомзак, Л. Т. Грішчак, Х. І. О. Гур, Р. Завичинський, Е. І. В. Захарчук, О. І. І. Іваницький, І. Іваницький, В. І. М. Кавка, д-р Н. І. Р. Коропельський, І. Н. Кошур, Г. І. Т. Кроць, І. П. Кушнір, О. І. О. Кушнір, І. Р. Левачин, Х. І. М. Лисобой, І. П. Лушчин, О. Лушчин, О. Лушчин, Род. Макаренко, А. І. С. Масюк, М. Малий, І. Мауров, О. Мартинюк, І. Масюк, Х. І. О. Масюк, Ю. І. О. Мельнич, М. І. Т. Мельнич, М. І. О. Мильнич, Н. І. В. Павлюк, О. Панасюк, І. В. Панч, В. Пирський, І. П. Платошак, Г. І. А. Прасильскі, І. В. Романюк, С. І. Я. Рубль, Д. І. В. Семенів, І. Сірко, М. І. Р. Спунчик, Н. І. В. Солян, З. Стробиш, М. І. О. Тарнавський, А. І. Я. Терпешек, Е. Терпешек, Х. І. В. Турчак, Д. Федак, Т. І. Я. Фещук, Г. І. В. Філіпський, Е. І. А. Харків, І. В. Чичкович, Я. Шарко, Род. Шириневич, П. Янов, М. І. П. Якович та О. І. П. Яценевич.

Дякуємо Панію Сестричівку с. Анни при парафі с. Асак. Михайла за приготування поминка та п-ву Насевичам за своє і професійне попоглядження всіх справ по-хазяйськи за похороном.
Хто Господь нагородить всіх Вас своїми щедрими ласками.

МАРТА — ДРУЖИНА
ОРЕСТ — син

бл. п.
ГАННА ОЛЕКСІВНА
ПОХОРОН

ПАНАХИДА в похоронному заведенні П. Гарана в Нью-Йорку, у п'ятницю, 18-го травня 1984 р., о год. 6:30 в.м. ПОХОРОН на українському православному цвинтарі у Баявд Броуку, Н. Дж. в суботу, 19-го травня 1984 року.

Син — ДАНИЛО
І внучка ОЛЕНА

бл. п.
ЕВГЕН КУРИС
ПОХОРОН відбувся 21-го квітня 1984 р., село Середнє, пов. Підгайці, Україна.
В глибокому смутку:
сини:
ІРОВАСЛВ за родиною
БОГДАН за родиною
Ближчі і дальші Родина в Америці у Україні

„Сантиментальна мандрівка в минуле“

В суботу, 5-го травня п.р. в 6-й год. ввечері коло 250 осіб добігли до кінця сходу публіки прибули до репресивної залі собору свя. Володимира і Ольги, щоб урочисто зустрітись з нашою відомою письменницею Іванною Савицькою-Павлів і її невідлучним супутником, асесором-аудитором і співачкою Христиною Карпівною, які загостили до Чикаго з новим репертуаром.

З місцевим жителям обидвох панів ми мали нагоду познайомитись два роки тому в Чикаго, коли вони ви-

ступили з т.зв. лемківською програмою, бож саме Лемківщина є близька батьківщині Іванни Савицької, і її присвячена збірка гарних і оригінальних нарисів з 1983 року під загальною назвою „Ой, верше, мій верше!“

Цим разом програму літературно-вокального вечора запропонував п'ять композицій нескладних, але з глибоким відчуттям нарисів мемуарного характеру з давню і недавню минулого. Це був відомий з поїздок письменниці у 1980 р. на Лемківщину і в 1983 на українські зем-

лі, і ті, що в Україні, і ті, що підпольською владою. Нариси ці, сповнені драматичною дією в контексті з музично-вокальним акомпанюментом, творили панораму „Сантиментальної мандрівки в минуле“.

Повели нас отже наші виконавці „стежками Лемківщини, Лівобережжя, Соляничної Лави і Києва“ і поведи словом і пісню у незабутнє минуле й трагічне сучасне.

Першою точкою програми пішов нарис „Чи помню Лемку“, а в ньому у продуманий літературній формі висловлено соняшні спогоди про різні моменти життя лемків, їх побуту, традицій і глибокої любові та міттичної прямо привязаності до своїх гір-лісів-хаток. А скільки вони інші чужі і тільки німий спогад парить над ними...

Ще більше драматизму досягла авторка у другому спогоді, що глибоко закарбувався у її тактичній душі, у спогоді, висловленій з Любачини. Там, де ростуть тополи! Там на сльських дорогах довелось їй зустріти одну-єдину на всю околицю стару лемкиню, що ще не забула своїх вірників. І ця жінка веде її до руїн старої церквочки, зарослої бур'яном, прихороняє її до давнього-давню забуття криниці, де заховано „поставський дзвін“, що ще колись, за словами лемкині, — озове ться...

І коротко побувала письменниця у темі дорогою п'єрсі Корчин на Сокальщині, де традиційно на вишнях расяють типові для лісої околиці чорні рожі; де над ставками насилася колись табуни гусей. В тому Корчині, де моголоді заросло бур'яном, почала пробувати своїх літературних сил.

Аж ось коротка але насна жина глибоким зворушенням мандрівка письменниці по вулицях і вулицях Львова. Вона з трудом віднаходить вулиці і доми часів своєї юності, і всі вони не ті, що були колись. А бачучи чужі і не свого народу обличчя неприємних зайд, лице споминаних до тих часів, коли інші люди тріли жили і ходили дорогою і постанні визначних музичних митців Львова, що творили і вчили в Музичній Інституті, де і перший чоловік Роман працював. Іде вона і на площу св. Юра, де ніби по-давньому стоїть

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТІ бл. п. АННІ НИКИФОРЯК

будуть відправлені

заупокійні служби БОЖІ

в четвер, 24-го травня 1984 року

в церкві:

Нью Йорк, Н. Я., о год. 7-й ранку, в церкві св. Юра;

Рим, Італія; Люр, Франція і в Ст. Пітерсбург, Флориди

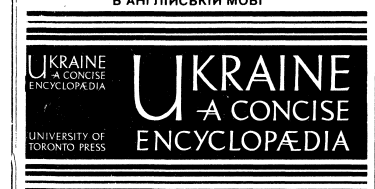
Просимо про молитви за душу Покійної.

Донька — ЛЮБА І РОДИНА

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ — НЕОБХІДНА КНИЖКА ДОМА І В ШКОЛІ!

ПОДБАЙТЕ, щоб в кожній публічній бібліотеці була повна і тисла двотомова

Енциклопедія України в АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ

ЦІНА: Том I \$ 75.00 Том II \$ 85.00 Хто замовить ОБА ТОМИ платити \$140.00

включно з пересилкою

Замовлення і належність ТІЛЬКИ ЧЕКАМИ або ПОШТОВИМИ ПЕРЕКАЗАМИ (М. О.) слати

UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc. 30 Montgomery Street — Jersey City, N.J. 07302

“EDUCATION”

о. д-ра Остапа Е. Оришкевича

Ця видання є призначенням для бібліотек великих університетів. Його можна замовити, пишучи на адресу:

Rev. Dr. Ostrap E. Oryshkevych, 373 Carnel Road, Millville, N.J. 08332 Tel.: 609-825-4826

